

מסורת הש"ס

(6) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (7) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (8) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (9) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (10) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (11) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (12) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.)

תורה אור השלם

1. ובשלהי האבלת בקיבוץ אשר יצאו אלך תחת באשך ויבקר והלכת לאחריך. דברים טו ז. 2. וינשית חג שבועות לך אלהך משה ברבך ויך אשר תחת באשך ויבקר ויאלהת לאחריך. דברים טו ז.

מוסף ראשי

המשך עמוד הדפוס מו אהב את יום טוב הראשון של סדר הכהן הגבוה ביום הלשון של חג (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (7) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (8) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (9) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (10) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (11) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (12) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.)

המשך עמוד הדפוס מו אהב את יום טוב הראשון של סדר הכהן הגבוה ביום הלשון של חג (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (7) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (8) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (9) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (10) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (11) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.) (12) (מניין ח: ממות סה: ע"ש.)

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה ה.

טעון לינה. ליל חולו מועד: ופנים בכקר. בי"ט לא קאמר קרא שהרי הוא יום שחינו ליראות בעזרה: וס"ק ורבי שמעון. דרדשי ליה האי קרא כלל תאחר מתחג הסוכות לחודיה איימר ליה חג המנוחות והג השבועות להקישא לתשלומין: פנס יומים. שנה! (במדבר יא) עד חדש ימים: וקדש חדש. קרבנות מה חדש קדשו אחד ממנויו ביום ראש השנה הוא מקרינן זמן הוקבע להס אחד מן הימים שהא נמנה על יום: אף עלגה. הבאת קרבנותיה בלחוד ממתייה והרי היא נמנית על ידי שבועים שנאלמו (ויקרא טו) שבע שבועות מתימיה מתיינה: אימא חד יומא. דכמיני תפסרו חמשים יום (סס): ופסח בר מיקרב בגליס הוא. דקאמר ליה תנא לעיל דכל תאחר דשלוש רגלים והרי אינו יכול להקרינו אלא בי"ד בניסן: שלמי פסח. בשלש קרבנות נמנו שאלו ונתכפר בלחוד הוא נעשה שלמים דנפקא לה בפסח (דף טז:) וזאתן שלמים אס אחרי ג' רגלים עובר: כפסח

מה חג המצות טעון לינה אף חג הסוכות טעון לינה והתם מולד רחובי ופנית בבקר והלכת לאחריך ות"ק ורבי שמעון (בן אלעזר) תשלומין לעצרת מנא להו נפקא להו מדרתו רבה בר שמואל רמינן (ר"ב) רב שמואל אמרה תורה ימנה ימים וקדש חדש כונה ימים וקדש עצרת מה חדש למנויו אף עצרת למנויו אימא עצרת חד יומא אמר רבא (אבו) עצרת יומי מנינן שבועי לא מנינן והאמר בר (ב) מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי ועוד (ג) חג שבועות כתיב ופסח בר מיקרב רגלים הוא יפסח וימנא קביעא ליה אי אקריבא אקריבא ואי לא אקריבא אירחי ליה אמר רב חסדא פסח (כ) כדרי נסבה רב ששת אמר (כ) מאי פסח שלמי פסח אי הכי היינו שלמים תנא שלמים הבאין מחמת פסח ותנא שלמים הבאין מחמת עצמן סלקא דעתך אמינא (ה) הואיל ומחמת פסח קאתו כפסח

שטעונין לינה כלומר כל הזכרים דומיא דפסח אין לו אלא חנוכה מנין לרבות עופות ומנחה יין ולנונה ועיסת ת"ל ופנית כל פינות שאשה פניה מן הכקר ואיך ובפסח שני פליגי תנאי דפי' לולב וערבה (דף מ: ז:) ופסח מי שהיה טמא (פסחים ד' טז: ז:) ובפסח מותר שטמא דמ"ד טעון לינה דהרי הוא כעצם ולבונה וי"ל דמטמאה לה דלא מייתי קרבן ביום שנה לירושלים כגון דשלה שלמי מחמתו דנאכלין לשני ימים ועוד דפי' דמנינה (ד' טז: ז:) אמר (ואכלת) ושמחת לרבות כל מיני שמחות לשמחה ואמרינן דפי' אלו דברים (פסחים ד' טז: ז:) אפי' בכסות נקיה ויין ישן דבעינן אחר לא משכחה לה שמחה שמונה כשחל י"ט הראשון להיות בשבת משכחה וזו היא גוונא אשכחן בירושלמי פרק שני (ד' דכ"ד) דתמן וטעונין לינה אי"ר (וייתן) הלא דמיחא בשאין עומס קרבן אלא יש עמה קרבן בלא קר טעונין לינה מחמת הקרבן ופי' דם טהאת (ומח' ד' טז: ז:) שמע קול שטעונין לינה ז' ימי פסח שכולם שטעונין כלילה אחת גבי הא דתנן ר' טרפון אומר אם נישל בו מחמת הרגל נישל בו כל הרגל ואמרינן בגמרא מ"ט דר' טרפון א"ר יתכן דאמר קרא ופנית בבקר והלכת לאחריך לחמנו שבועות שאין כולם כדפי' דלא קיימא הכי דפריך עלה ובי אין פגול ברגל ובי אין נותר ברגל מ"ט לענין לינה יתכן שעשאו בקר אחד כפשטיה דקרא דאחר הרגל ישוב לבימו ויחא השתא דשמיני עצרת ובכורים דטעונין לינה דפי' לולב וערבה (ט"ו ט"ז) וכל שאל הקרבנות מותרו מדכתיב ופנית ולחג הסוכות לאטריך היקושא דאי מופיעת הוא אמינא לינה אחת ואמיא היקושא לאשמועינן דאסור ללכת כל שבעת ימי הרגל כל הרגל חסוד בקר א' חג המנוחות ויחא נמי הא דקאמר פי' לולב וערבה (ג"ו טז) דבעת גביה טעונין לינה: אמרה תורה מנה ימים וקדש חדש כונה ימים וקדש עצרת מה חדש קדשו אחד ממנויו ביום ראש השנה הוא מקרינן זמן הוקבע להס אחד מן הימים שהא נמנה על יום: אף עלגה. הבאת קרבנותיה בלחוד ממתייה והרי היא נמנית על ידי שבועים שנאלמו (ויקרא טו) שבע שבועות מתימיה מתיינה: אימא חד יומא. דכמיני תפסרו חמשים יום (סס): ופסח בר מיקרב בגליס הוא. דקאמר ליה תנא לעיל דכל תאחר דשלוש רגלים והרי אינו יכול להקרינו אלא בי"ד בניסן: שלמי פסח. בשלש קרבנות נמנו שאלו ונתכפר בלחוד הוא נעשה שלמים דנפקא לה בפסח (דף טז:) וזאתן שלמים אס אחרי ג' רגלים עובר: כפסח

עין משפט
גר מצוה

רבנו הגאון

מה חג המצות טעון לינה כלומר אין לו אלא חנוכה מנין לרבות עופות ומנחה יין ולנונה ועיסת ת"ל ופנית כל פינות שאשה פניה מן הכקר ואיך ובפסח שני פליגי תנאי דפי' לולב וערבה (דף מ: ז:) ופסח מי שהיה טמא (פסחים ד' טז: ז:) ובפסח מותר שטמא דמ"ד טעון לינה דהרי הוא כעצם ולבונה וי"ל דמטמאה לה דלא מייתי קרבן ביום שנה לירושלים כגון דשלה שלמי מחמתו דנאכלין לשני ימים ועוד דפי' דמנינה (ד' טז: ז:) אמר (ואכלת) ושמחת לרבות כל מיני שמחות לשמחה ואמרינן דפי' אלו דברים (פסחים ד' טז: ז:) אפי' בכסות נקיה ויין ישן דבעינן אחר לא משכחה לה שמחה שמונה כשחל י"ט הראשון להיות בשבת משכחה וזו היא גוונא אשכחן בירושלמי פרק שני (ד' דכ"ד) דתמן וטעונין לינה אי"ר (וייתן) הלא דמיחא בשאין עומס קרבן אלא יש עמה קרבן בלא קר טעונין לינה מחמת הקרבן ופי' דם טהאת (ומח' ד' טז: ז:) שמע קול שטעונין לינה ז' ימי פסח שכולם שטעונין כלילה אחת גבי הא דתנן ר' טרפון אומר אם נישל בו מחמת הרגל נישל בו כל הרגל ואמרינן בגמרא מ"ט דר' טרפון א"ר יתכן דאמר קרא ופנית בבקר והלכת לאחריך לחמנו שבועות שאין כולם כדפי' דלא קיימא הכי דפריך עלה ובי אין פגול ברגל ובי אין נותר ברגל מ"ט לענין לינה יתכן שעשאו בקר אחד כפשטיה דקרא דאחר הרגל ישוב לבימו ויחא השתא דשמיני עצרת ובכורים דטעונין לינה דפי' לולב וערבה (ט"ו ט"ז) וכל שאל הקרבנות מותרו מדכתיב ופנית ולחג הסוכות לאטריך היקושא דאי מופיעת הוא אמינא לינה אחת ואמיא היקושא לאשמועינן דאסור ללכת כל שבעת ימי הרגל כל הרגל חסוד בקר א' חג המנוחות ויחא נמי הא דקאמר פי' לולב וערבה (ג"ו טז) דבעת גביה טעונין לינה: אמרה תורה מנה ימים וקדש חדש כונה ימים וקדש עצרת מה חדש קדשו אחד ממנויו ביום ראש השנה הוא מקרינן זמן הוקבע להס אחד מן הימים שהא נמנה על יום: אף עלגה. הבאת קרבנותיה בלחוד ממתייה והרי היא נמנית על ידי שבועים שנאלמו (ויקרא טו) שבע שבועות מתימיה מתיינה: אימא חד יומא. דכמיני תפסרו חמשים יום (סס): ופסח בר מיקרב בגליס הוא. דקאמר ליה תנא לעיל דכל תאחר דשלוש רגלים והרי אינו יכול להקרינו אלא בי"ד בניסן: שלמי פסח. בשלש קרבנות נמנו שאלו ונתכפר בלחוד הוא נעשה שלמים דנפקא לה בפסח (דף טז:) וזאתן שלמים אס אחרי ג' רגלים עובר: כפסח